

A nyoszolya négy sarka és Jézus

Maradj otthon! – ma ez a leggyakoribb felhívás felénk abban a rendkívüli helyzetben, amelyhez hasonlót az emberiség több, mint fél évszázada nem tapasztalt. Mert az átlagember így tehet a legtöbbet önmagáért, szeretteiért és a körülötte lévőkért. Vannak azonban, akik most nem tudnak otthon maradni, akiket a kötelesség ma a frontvonalba hív.

Hálásak vagyunk a magyar orvosok, ápolók, mentősök és minden egészségügyi munkájáért, és büszkék vagyunk rájuk!

Utánuk a második vonalban állnak helyt az ország szociális és humanitárius munkásai. A szociális intézményeinkben az ellátottakról, a rászorulókról gondot viselő munkatársaink. A szállókon, időotthonokban, családok átmeneti otthonában, shelterekben dolgozók, a házi segítségnyújtásban vagy utcán segítők, az adományokkal dolgozók – felsorolni is nehéz mennyi helyen dolgoztok, szolgáltok odaadóan, önfeláldozóan. Köszönöm, köszönjük nektek, hálásak vagyunk az Istennek értetek és büszkék vagyunk rátok!

Tudjuk, hogy a koronavírus az idősek és a betegséggel küzdők számára a legveszélyesebb. Ők, akik egyébként is kiszolgáltatottak, most még inkább ránk vannak utalva. Nem hagyhatjuk magukra őket!

Kedves Kollégám, talán épp Te vagy az egyetlen esély, lehetőség egy idős, egy beteg, egy elhagyatott ember számára, hogy ebben a kritikus időszakban se maradjon szükségben. Hogy gondoskodást, figyelmet, szeretetet, egy jó szót kapjon. Hogy esélye legyen a túlélésre. Köszönöm, hogy ma is ott hagyta az otthonodat, hogy a rádbízottakról gondot viselj! Köszönöm, hogy sokunk helyett helytállsz, amikor hűségesen, kitartóan, keményen végzed a munkádat!

Pedagógus kollégáink számára is korábban nem ismert kihívásokkal teli ez a nehéz időszak. Egyik pillanatról a másikra felfordult a világ. Ki gondolta volna még pár hete, hogy a tanév kellős közepén át kell szervezzük a teljes közoktatást, hogy több évtizede tanító kollégák pályájuk vége felé olyan kihívás elé kerülnek majd, mint a távoktatás? Tudom, hogy számotokra az otthon maradás most nem a pihenésről és a kényelemről szól. Hogy kemény munkával fizettek a biztonságért, amit ma csak az otthon adhat a társadalomnak. Hogy a legtöbbet nem aludtatok egy szemhunyasnyit sem, és egymást segítve és tanácsolva dolgoztatok azért, hogy a hét elejére a rátok bízott tanulók beülhessenek a virtuális padjaikba és folytassátok a tanítást egy új platformon, de a tőletek megszokott kiemelkedő színvonalon. Köszönöm, köszönjük nektek, hálásak vagyunk az Istennek értetek és büszkék vagyunk rátok!

Miközben követjük és engedelmessékedünk országunk vezetőinek és az operatív törzs intézkedéseinek, mi magunk is utasításokat adunk ki és protokollokat módosítunk a rendkívüli helyzethez igazítva mindennapjaink eljárásait a szociális ellátásban, az oktatásban és a humanitárius munkában, lelkileg és érzelmileg mindannyian bátyákat és kapaszkodókat keresünk.

Hogy meddig tart majd ez a rendkívüli helyzet, s mit hoznak a következő napok, hetek, hónapok? Ma ezt csak Isten tudja. Annyi sejthető, hogy a világ más lesz, sokan új helyzetbe kerülnek majd, és a segélymunkára továbbra is nagy szükség lesz. Ahogy Jézus is mondta: *“szegények mindig lesznek köztetek”* (Márk 14:7).

Hónapok óta mozog a szívemben az evangéliumokban olvasott történet a kapernaumi magatehetetlen ember meggyógyításáról (Márk 2:1-12. és Lukács 5:17-26.). Néhány munkatársnak már beszéltem is róla, de ma még aktuálisabb, mint talán bármikor. Egy ember esélyt kapott, mert a barátai átérezték a szükségét, és Jézus hatalmát látva készek voltak tenni azért, hogy ő találkozhasson Jézussal. Négyen összefogtak, egy nyoszolyára fektették és Jézushoz vitték. A nehézségek, a tömeg, még a lehetetlen se riasztotta vissza őket. Képtelenség volt a beteggel átfurakodni a tömegen, de támadt egy ötletük, megbontották a tetőt és *“a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt”* (Márk 2:4). Jézust megindította a hitük és elszántságuk, az odaadásuk és szeretetük. Meggyógyította a magatehetetlen barátot: *“Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: ‘Fiam, megbocsáttattak a te bűneid’”* (Márk 2:5), majd meg is gyógyította őt.

Ma is sokaknak van szüksége segítségre. Talán te vagy az emberük, talán te vagy az, aki megfogja a nyoszolya egyik sarkát. Szükség van rád, hogy megtedd a magad részét, azt a feladatot, ami épp neked adatott! Áldozatot hozni másokért, hűségesen kitartani a segítségnyújtásban. De ebben az odaszánásban mérhetetlen erő is van. Hogy együtt csináljuk, mindenki végzi a maga dolgát. Megfogjuk a nyoszolya ránk eső sarkát, és tudjuk, hogy a másik hármat is fogják a munkatársaink. Talán első ránézésre teljesen lehetetlen helyzetek is lesznek. Mint a távoktatásra átállni két nap alatt úgy, hogy illet korábban soha nem tettünk. Mint a számtalan kérdés, amely csak az elmúlt 24 órában tette próbára szociális munkásaink és vezetőik problémamegoldó készségeit. S az is előfordulhat, hogy még ettől keményebb kihívások is várnak majd ránk. De a kihívás lehetőség is. Lehetőség, hogy szeressünk és szolgáljunk. Hogy Jézusra mutassunk személyesen és a távoktatásban a képernyők előtt. Hittel, amelyre Jézus is reagál, és szakértelemmel, ami a tőlünk telhető legjobbat adja a szükségben lévőknek. Kívánok ehhez sok erőt, bölcsességet, kreatív ötleteket, és sok pozitív élményt, örömteli megtapasztalást is, mert ezek a rendkívüli idők váratlan lehetőségek is a szeretetre, emberségre, áldozathozatalra – és lehetőség a Jézussal való találkozásra is, aki előre megmondta, hogy ezek a napok nehezek lesznek, a járványokról is beszélt, de azt is ígérte: *“Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Máté 28:20.)

Isten áldjon, óvjon, vezessen mindannyiunkat!

Szeretettel, Béla

Dr. Szilágyi Béla
Alelnök, Baptista Szeretetszolgálat